

Бе погледа му вдъхновенъ обърнатъ.
Анфоръ въ ръка единъ отъ тяхъ издигналъ,
Отъ часъ на часъ обливаше мъртвеца
Съсъ благовонно вино — и подзети
Отново жадно пламнали езици
Обжегваха безжизнения трупъ . . .
Отъ вятъра отвиванъ къмъ морето
Се черний димъ разстилаше полека . . .
Огънятъ свърши своята отреда —
На пясъка лежеше сура пепель
Съ петна червено тъмни; тукъ таме
Белеяха се кости.

Изведнѣжъ

Къмъ пепельта единъ се спусна бързо
И грабна изъ жаравата гореща
Опазенъ късъ отъ трупа. Разтреперанъ,
Издигна той ръка си обгорена, —
Трептеше тамъ сърдцето на поета.

— — — — —

На гробищата протестантски въ Римъ,
При урната на Цестия, лежатъ
Сърдцето и световний прахъ на Шелли.
Сребристъ жасминъ надъ гроба му расте,
И пази сянка съ тъмни си листа
Надъ мраморната плоча съ златенъ надписъ
Cor cordium — Сърдцето на сърдцата.
— Не е смъртта за него смъртъ. Пренесенъ
Въ другъ миръ, живеи той въ нашите сърдца
И пази тамъ, като весталка, чистий
Вълшебенъ пламъ на вечната любовь.